

[Aksel Larsen.]

Staten belastede Samfundsborgerne, maa det vel være, saa betyder det i Realiteten; at disse afgiver Arbejde til Staten, og saa hjælper det jo fedt, at Staten sætter Arbejde i Gang for de Penge, den saaledes tager fra Samfundsborgerne, for det vil sige, at der bliver ikke mere Arbejde ud af det alligevel. Det lyder bestikkende, men det bliver mindre bestikkende, naar det ærede Medlem straks efter siger, ogsaa i Henhold til Professor Cassel, at det eneste, der kan hjælpe, er, hvis de arbejdsløse bliver sat i Arbejde til nedsat Betaling. Det er jo det samme. Enten man sætter Arbejdere i Arbejde til nedsat Betaling, eller man giver dem fuld Løn og til Gengæld tager en Del fra Samfundsborgeren i Skat, saa bliver det dog det samme, og dette maa altsaa ogsaa virke til, at man tvinger de private til at afgive en Del af deres Arbejde til Staten. Det vilde da være betydelig mere rimeligt at fordele Byrderne ved dette Arbejdes Igangsættelse paa alle Klasser i Samfundet, men endnu mere rimeligt at lægge Byrderne paa den eller de Klasser i Samfundet, som har bedst Evne til at yde. Men saa kommer imidlertid Retsforbundet op i det ærede Medlem Hr. Gregersen, og saa siger han noget om de *arbejdsfrie* Indkomster. Se, hvis man nu forlanger, at de, der har arbejdsfrie Indkomster, i Henhold til det ærede Medlems og Retsforbundets Teorier skal afgive af deres Indkomster til Staten i Form af Skat eller for min Skyld gerne i Form af „Skyld“, saa kan det ikke være Arbejde, der derved afgives til Staten, naar det er arbejdsfrie Indkomster, de har. Altsaa, det ærede Medlem slaar sig selv og Professor Cassel oven i Hovedet med Retsforbundets og Henry Georges Teorier, og derfor mener jeg, at det er berettiget blot at sige dette og saa i øvrigt forlade Emnet.

Jeg vil kun henstille til det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at de foruden at studere Henry George og Professor Cassel, hvis almindelige arbejderfjendske og reaktionære Indstilling er vel bekendt, ogsaa studerer en lille Smule af, hvad en Mand ved Navn Karl Marx har produceret. Jeg skal ikke forlange, at de ærede Medlemmer skal studere dem af Karl Marx's Værker, hvori findes de Læresætninger, de

ærede Medlemmer ved forskellige Lejligheder paaberaaber sig uden nogen Sinde at have læst dem i Original, men jeg kunde paa Foranledning af hans Udtalelser ønske at henstille, at man gjorde sig bekendt med Karl Marx's Betragtninger over sideløbende Problemer, som findes samlet i to smaa Brochurer ved Navn „Løn, Pris og Profit“ og „Løn, Arbejde og Kapital“. Det vilde være særdeles nyttigt, og der var en Mulighed for, at det kunde bringe mere Orden i den teoretiske Tankegang.

Derpaa til Spørgsmaalet om Lønninger. Det er vor Opfattelse, som ogsaa tidligere udtrykt her i Tinget, at det vil være ganske urimeligt at iværksætte Arbejde for de arbejdsløse paa den Maade, at man forlanger, de skal leve paa eller under Eksistensminimum, og vi kan ikke indse Berettigelsen af at iværksætte Arbejde og saa sige til de arbejdsløse: Enten skal jeres Løn nedsættes med saa og saa meget pr. Time, eller ogsaa skal I kun arbejde i et begrænset Antal Timer om Ugen, og det vil sige, at I skal gaa paa en betydelig formindsket Ugeløn. Jeg kan navnlig ikke indse det efter den Motivering for Lovforslaget, det ærede Medlem Hr. Rager har givet her. Han taler om, at Loven i særlig Grad vil have Virkning derved, at den skaffer *de* arbejdsløse Beskæftigelse, som har gaaet længst, og blandt hvilke der er størst Mulighed for at finde brodne Kar, altsaa arbejdsu villige.

Naturligvis er der ingen, der kan nægte, at der ogsaa findes brodne Kar blandt de arbejdsløse — ligesom i andre Grupper af Befolkningen —, og det vilde ogsaa være højest mærkeligt, og langvarig Arbejdsløshed ikke paavirkede Folk, saa at de mistede Modet til at søge Arbejde, for det at faa Afslag efter Afslag Dag efter Dag virker ødelæggende paa et Menneske, det er der ikke noget mærkeligt i. Men hvis det er Lovens Formaal at udføre Kulegravningsarbejde paa dette Omraade . . . det ærede Medlem Hr. Rager ryster paa Hovedet, men det forekommer mig, at det ærede Medlem sagde, det var Formaalet (*Rager*: Nej, Lovens Følge!). En eftertrættelsesværdig Følge vel? (*Rager*: De kunde høre efter, hvad jeg sagde). Jeg hørte netop efter. (*Rager*: Saa har De ikke forstaaet det!). Man naar Maalet i bety-